

Inimesed meie ümber.

Me olema rändajad. Pikal teel on meil olnud hulgaliselt kaaslast. Me otsime nendega lähedust, sest me toetume neile, kes on meist tugevamad ja vapramad ning aitame edasi neid, kel sitkust napib. Oma rännakul ootab meid ees lugematul hulgal ristuvaid ja hargnevaid radu. Tihti oleme valikute ees, kas suunduda vasemale või paremale. Aga äkki on hoopis otsetee see kõige õigem. Siiski pole ükski tee, rada teistest parem ega halvem. Tähtis on vaid see, et Sa tajusid, et just see tee on Sulle ÕIGE. Igal ristumise, hargnemise puhul lahkuvadosa meie kaaslastest. Aga tore on, et minejate, eemaldujate asemele astuvad teised-niisama vahvad uljaspead, naerusuised seiklejad. Nüüdsest aitavad uued sõbrad meid edasi eesmärkide poole liikuda. Ja ,kes teab, võib-olla viib Saatus meid kunagi uuesti kokku nendega, kellega just praegu hüvast jätsime.

Kooliteel kogeme paljusid minekuid ja tulekuid. Mõned neist (meist !) alustavad OMA TEE otsimist peale põhikooli, teisedseevastu juba varemgi või alles hiljem. Keskkooli(gümnaaseumi) lõpp saabub ikka ootamatult ning nüüd lahkume üksteisest väga erinevatele radadele, lendame laiali. Alles palju-palju hiljem, aastate pärast, poeb põue seletamatu kurbusetunne, igatsus nende järel, keda pole ammu näinud. Kus Te nüüd olete, mis on Teist saanud? Kas leidsite ikka ÕIGE tee? Kahjuks jääb paratamatult üha vähemaks neid, kes meile vastata saavad...

Seisatume hetkeks selles üha edasi(?) tormavas maailmas ja meenutame neid, kes meile tähtsad olid, kellega oli tore, lõbus ja turvaline olla. Aga kui hästi ikka me oma kaaslast, inimesi meie ümber, tundsim. Kas me alati teadsime nende muredest, kõhklustest, sellest, mis neid vaevas, nende elust enne seda, kui me ühisel rajal sammuma hakkasime...

Talvarid.

Tiit. II lennu pilte sirvides hakkas mulle silma lühemat kasvu poiss koos suurte Hansu ja Heinoga ning koos sihvakate Marju ja Heliga. Kes ta on ? Mina teda kooliajast küll ei mäletanud. Hakkasin asja uurima. Hans ütles, et tegu on Talvari-poisiga. Marju lisas, et Talvar, Tiit. Ka Eevi kinnitas: muidugi Tiit Talvar! Noorematest klassidest Juta Kaldma

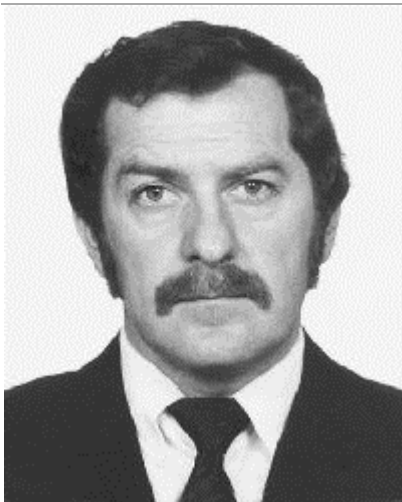
mäletab hästi oma klassivenda Tiitu. Nemad MEIE kooli küll ei lõpetanud (teadupärast oligi meid vaid 2 lendu), aga koos mindi Tondile, 2.IK-i. See kool muutuski hiljem Spordi-internaatkooliks **TSIK**.

1968.a.lõpetajate hulgas olid nii Juta kui ka Tiit (seda tõendab ka lõpupilt). Juta mäletab, et Tiit õppis hästi. Ega teda muidu dir. Kikas pikkadel talvekuudel lõpututele võistlustele-laagritesse lubanud oleks. Tiidust oli vahepeal saanud väga edukas suusahüppaja ning kahevõistleja. Keskkool läbi, suundus Tiit kohe Pedasse, mille lõpetas 1972.a. Tiit oli küll väikest kasvu, aga mingit

kompleksi see talle ei põhjustanud. Vastupidi, ta oli lõbus, hakkaja, muhe jutumees. (Vend Olev: jutumehed olime ju kõik!) Juta: paari aastaga muutus Tiit väga-temast oli saanud täiskasvanud, enesekindel MEES.

Tiidul oli 2 poega (Erki ja Kalle) ning tütar Evelin.

Talvar, Tiit, (29. VII 1950 Tšulõmi raj, Novosibirski obl, Vene NFSV – 22. XII 2009 Otepää), kahevõistleja ja treener. 170 cm, 68 kg. Lõpetas 1968 TSIK-i Otepää filiaali ja 1972 TPedi KKT. Hakkas sportima Otepää internaatkoolis Raimo Mägi innustusel, harrastas suusahüppeid ja kahevõistlust Heido Meema, Raimond Mürgi ja Uno Kajaku juhendamisel. Sai kahevõistluses 1972 NL-i mv-tel Dünamo ülel meeskonnas kulla, 1972 ja 1973 NL-i suvistel mv-tel indiv hõbeda ning 1968 NL-i noortemv-tel Dünamo meeskonnas pronksi. 1975 tuli sotsialismimaade spartakiaadil hõbedale. Dünamo ülel mv-tel võitis 1971–76 suusahüpetes ja

kahevõistluses talvel 2 kulda ja 1 hõbeda ning suvel kulla, hõbeda ja pronksi. Eesti mv-tel sai 1970–78 talvel 3 kulda ja 4 hõbedat, suvel 3 kulda, 2 hõbedat ja 2 pronksi. Msp (1971). Olnud 1968–78 Dünamo treener-instruktor, a-st 1978 TSIK-i/ESG Otepää filiaalis suusahüpete ja kahevõistluse treener. Õpilasi: Allar Levandi, Ago Markvardt, Margus Kangur, Peep Heinloo, Priit Teder, Jens Salumäe, vennad Pikkorid. Avaldanud kirjutisi Kehakultuuris ja Spordilehes. – Poeg Kalle T. (26. III 1974 Otepää), kahevõistleja, tuli 1993 juunioride MM-il indiv 59., meeskonnas 15. kohale. Poeg Erki T. (14. IX 1972 Otepää) oli 1990–92 Eesti noorte- ja juunioride mv-tel suusahüpetes ja kahevõistluses medalivõitjaid.

Nagu ka Tiidu vend Olev mainis, olid kõik vennad naljamehed, meeldis lõõpida ja ulmelisi lugusid välja mõelda. Tiidu tütar Evelin mäletab, et isa rääkis põneva loo. kuidas tal tuli äkitselt haigestunud pilooti asendada. Igatahes suutis ta lennuki turvaliselt maandada ja kõik pardal olnud inimesed päästa. Tiidu lõpmatu hulka põnevaid ja üllatavaid lugusid kinnitavad ka endised Eesti koondise mehed suusahüpetes ja kahevõistluses Otepää Suusakoolist.

Otepää Suusakool

[comunidade](#)
[fórum](#)
[denunciar abuso](#)

primeira< anteriorpróxima >

treeneritest - 9 respostas.

Veigo "CROM" Mark - 21 de setembro de 2007 - [denunciar abuso](#)

treeneritest

Siia võiks kirjutada suusakooli treeneritest, kuid treenerisid jne jne ja nendega saadud naljadest.

Endal meenub Tiit Talvar ja tema lood, kui rauast mees ta omal ajal oli :)))

Jouko Hein - 21 de setembro de 2007 - [denunciar abuso](#)

tiit on terasest siiaani!!!

tema õllekajutte võiks kah muidugi kirjutama jätta, aga ühe parema võiksin muidugi siia panna, niiet lugu järgmine:

omalajal venemaal laagris olles läks ta metsa jooksutrenni tegema. kuna aga venemaa metsad suured ja paksud, eksis ta ära tagasiteed leidmata. niisiis heitis ta puu alla magama.

üles ärkas ta sellepeale, et emakaru kes oma poja kaodand, oli ta oma koopasse viinud ja ajas talle käpaga mustikaid suhu.

Jouko Hein - 25 de outubro de 2007 - [denunciar abuso](#)

seda ma kuulsin Pritsa käest kusjuures.

meile rääkis ta rohkem sellest kui kõva ta omalajal oli (tõkete hüppamisest peale maratoni jne....)

Sirje V - 22 de julho de 2008 - [denunciar abuso](#)

:D

Margus Hallik - 5 de agosto de 2008 - [denunciar abuso](#)

Talvar pani omal ajal oma jutu järgi Tallinna suurest ühel jalal läbi põleva rõnga nii et asigi polnud!

Margus Hallik - 5 de agosto de 2008 - [denunciar abuso](#)

Teine lugu oli selline, et tal oli kunagi mingi tervise jama, mistõttu vahepeal treenida ei saanud, aga kuna suvised Eestikad olid kohe-kohe tulemas - oli vaja veidi trenni teha...

Ükspäev siis jooksis mees näiteks 84km (mainimata seejuures et hommikuvõimlemiseks oli tal tavaliselt 15km immi, mida ta treeningpäevikusse isegi üles ei hakanud märkinud).

Järgmisel päeval sõitis aga rulli 115km, ning oleks rohkemgi veel sõitnud, aga rulli ratas läks lõpuks kahjuks katki. Ja kuna ringilugemine oleks tal sellise pika trenni peale sassi läinud, siis tõmbas ta, va kaval mees, suusakaikaga iga ringi järel joone otse asfaldisse!!

Vot nii kõvad mehed olid vanasti!

Margus Hallik - 5 de agosto de 2008 - [denunciar abuso](#)

Ma räägin kolmanda loona lõpetuseks veel selle Karu-jutu versiooni nagu mina seda tean.

Siberi treeninglaagri karu-lugu on vist tema juttudest üks legendaarsemaid, seda peaks teadma küll kõik OIK-is õppinud kahevõistlejad. Ja selle loo vestmist on muide saatnud pidev protsess - ehk mida aega edasi, seda vingemaks see on uute nüansside lisandumisega muutnud!

Vanemad tegijad teadsid rääkida, et Talvar oli Siberis laagris olles õhtuses trennis ära eksinud, õö peale jäänud ning ühte koopasse magama roninud. Hommikul avastas, et karu karvad, ärasõõdud loomade kondid ning sitahunnikud viitasid metsaoti elupaigale. Tiit vaatas, et kuidas kiirelt minema sai.

Mõne aja möödudes kui jutt juba liiga ära leierdatud oli, tuli välja hoopis et koopas oli sel ööl ikka karu ka maganud. Ja veel aastaid hiljem, et lausa vana karu koos poegadega.

Seda aga, et emakaru teda oma pojaks pidas ja talle juba peoga mustikaid suhu toppis, meie ajal veel ei räägitud :)

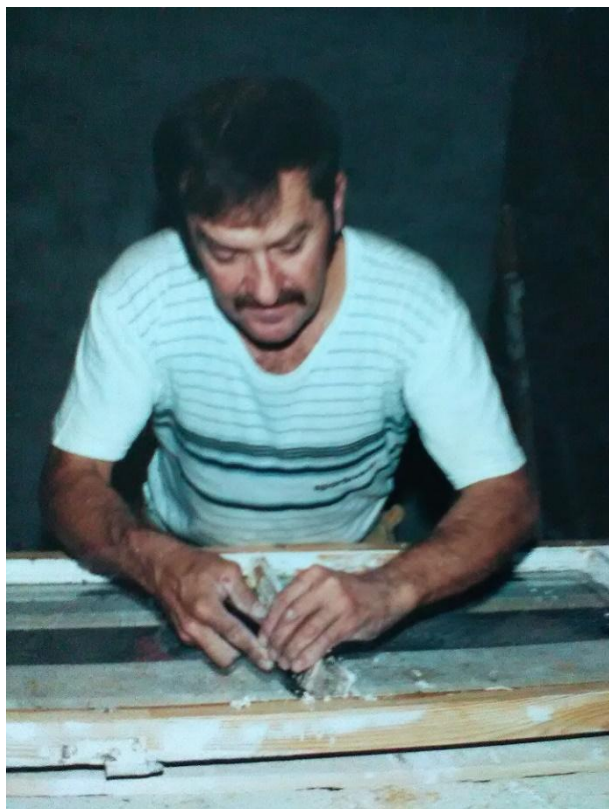

Aga muide, oli mis mees Tiit oli ja kui palju kärke laksas - aga hea treener oli! Cheers, Tiit!

P.S. Ja veel - igal juhul andsid tema jutud tihti treenigutele värvi juurde! Ja mine tea, võib-olla need olidki nii kergelt ülepakutult mõeldud (ise vaikselt naeris - ei tea, kas poisid usuvad ka või :) Sest loll mees ta kindlasti polnud! Igale juhul värvikas persoon oli - nn. hallidest ja igavatest tüüpidest paljut ei mäletata!

Jouko Hein - 10 de agosto de 2008 - [denunciar abuso](#)
põleva rõnga jutul on tegelikult tõepõhi all!

tiit jättis lihtsalt mainimata et see rõngas oli kaar mis ehitati hüppetorni otsa peale ja uueaasta võistlustel süüdati. ühe jalaga hüppamine on taas kerge jutu kaunistus.

Veronika.

Blondipäine ja särava naeratusega Veronika esines tihti meie koolipidudel. Tal oli ilus, kõlav ja tugev hääl. Tema tee viiski ootustepäraselt muusikakooli, mille lõpetas 1970.a klassikalise laulu erialal. Edasi järgnes juba konservatooriumi (lõpetas 1976.a. -õpetaja V.Gurjev), ikka klassikaline laul.

Hans: Veronika oli väga sihikindel. Tateadis täpselt, mida soovis ja tegi kõik selleks, et soovitu täide läheks. Marino Marini kuulsat ja ülimenukat laula Quando laulis eesti keeles Tiiu Varik. Tutvusin Tiiuga Veronika Talvari vahendusel ühel peoõhtul, kus Vero oli õhtujuht. Veronika

ja Tiiu õppisid sel ajal (koos) muusikakoolis. Vend Olevi sõnade järgi olid Tiiu ja Veronika suured sõbrannad. Ka mulle jäi sellel puhkeõhtul selline mulje.

1964.a. suvel olid meie kooli tüdrukud Käärikul sööklas töö-praktikal. Veronika kogus minu jaoks palju-palju kuulsuste autogramme (NL kergejõustiku koondis oli seal, ka kuubakad.) : V.Brumel (1960 OM „hõbe“, 1964 OM „kuld“ kõrgushüppes), vennad (?!) Tamara ja Irina Pressid (kokku 5 OM „kulda“ 1960 ja 1964), Enrique.Figuerola 1960 OM 4. ja 1964 OM „hõbe“ 100m jooksus, lisaks 1968 OM 4x100 m teates „hõbe“)... Ees ootas ju Tokio OM. Kahjuks on see väärtuslik allkirjade kogu end minu eest ära peitnud või endale uue peremehe leidnud.

Juta Kaldma: umbes 15 aastat tagasi käisin maal Veronikasünnipäeval. Tore oli. Siis nägingi teda viimast korda.

Vend Olev: mõne aja töötas Veronika Estonia teatris,. Algul elas linnas, siis tuli tagasi maale, oma vana- vanemate majja Linnamäele (Läänemaa). Siingi oli Veronika (nüüd Tuulemäe) aktiivne ja alati hakkaja, eestvedaja.

Oru vald saab esimesed naabrivalve sektorid.

1. Veronika Tuulemäe allkirjastas ühe lepinguosapoolena (lepingu partnerid: kohalik omavalitsus, politsei, Naabrivalve ühing, naabrivalve sektor) Oru Vallavalitsuses 31.10.2006 Linnamäe I sektori liikmete esindajana naabrivalve ühise tegutsemise lepingu nr 31/2006. Tol ajal olid Oru vallavanemaks Arno Kelnik, Haapsalu Politseijaoskonna vanemkomissar Valter Pärn (täna Ida-Harju politseijaoskonna juht) ja tol ajal Naabrivalve tegevjuht Tiina Ristmäe (täna Naabrivalve juhatuse esimees, kes elab perega Bonn).

2. Veronika poolt loodud naabrivalvepiirkonda kuulus 10 liiget (kontaktid olemas) nende hulgas ka Rein Tuulemäe (ilmselt siis abikaasa).

3. Pressiteade: (avaldati tol ajal kohalikus lehes. Tiina Ristmäe koostatud.)

Veronika lahkus meie hulgast kaks kuud hiljem- 20.detsembril 2006.a.

Lahkus kallis ema, vanaema ja ämm

INNA TALVAR

13. IX 1954 — 27. IV 2012

Leinab tütar perega.

Ärasaatmine 2. mail kell 13 Riia mnt kabelist tuhastamisele

Kalle. Meie koolis õppis ka Veronika ja Tiidu noorem vend Kalle. Ka tema suundus Tondile 2.IK-i (hiljem TSIKi). Kahjuks kujunes tema elutee väga lühikeseks. Ta oli vaid 20-aastane, kui mootoratta-õnnetus ta varjude riiki viis... Ka Tiidu poja Kalle (!) elu lõpetas mootorratas...

Pille. Ühtekokku on kuuest õest-vennast praeguseks elus vaid vend Olev ja noorim õdedest Pille.

1979.a.suvel lavastati Haapsalus järjekordne Valge Daami lugu (HAAPSALU LEGEND, muusika Gennadi Taniel, lavastas Ilmar Tammur), kus Valge Daami osas astus üles Anne-Mari Vaas, hiljem Pille Talvar! Esialgu töötas Pille miilitsas, tegeles probleemsete lastega. Siis tõi elu, saatus ta ellu Jumala ja temast sai kirikuõpetaja. Praegu elab ja töötab Pille Talvar-Heckmann Saksamaal.

Kaugetel kooliaastatel ei osanud me aimatagi, mida Talvarid olid pidanud läbi elama. Enamuses lastest sündis kaugel Siberimaal, Novosibirski obl., kuhu ema Lemmi (1920-1990, vt. MAALEHT, 05.dets., 2013) koos tillukese Veronikaga (sünd. 16.märtsil 1947.a.) 25.märtsil 1949.a. jälle, uuestisaadeti.

Pille Talvar-Heckmann,
Välis-Eesti piiskopkonna Nürnbergi koguduse õpetaja

Eesti Kirik
12.09.2016

Olev: 1957.a. saatis ema Veronika ja Tiidu Eestisse oma õe juurde. Nii käiski Veronika esimesed 3 klassi vene koolis. Meie teised jõudsime Eestimaale 2 aastat hiljem. Algul oli väga raske-meid ei võetud omaks, meid sõimati...

Hiljuti oli Haapsalus näitus, kus nägin pilti oma emast „Linnamäe Lemmi“, mille Ants Laikmaa maalis kaugel 1937.aastal.

Ise olen elanud lihtsa mehe lihtsat elu. Olin autojuht, lukksepp. Eriline laulumees pole olnud, aga lõõtsapilli mängin küll veidi. 3last, lapselapsed (üks on juba koguni 19-aastane!). Olen rahul.

Sõber pastor Marika: Olev on väga tubli mees!

Ees: Evelin ja isa Tiit, Taga: Kalle ja Erki

Evelin ja „Linnamäe Lemmi“

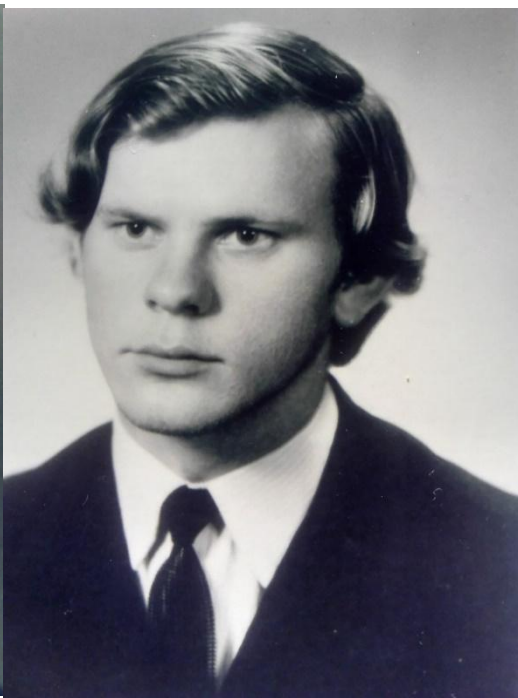
Evelin, Olev ja Evelini poeg Uku

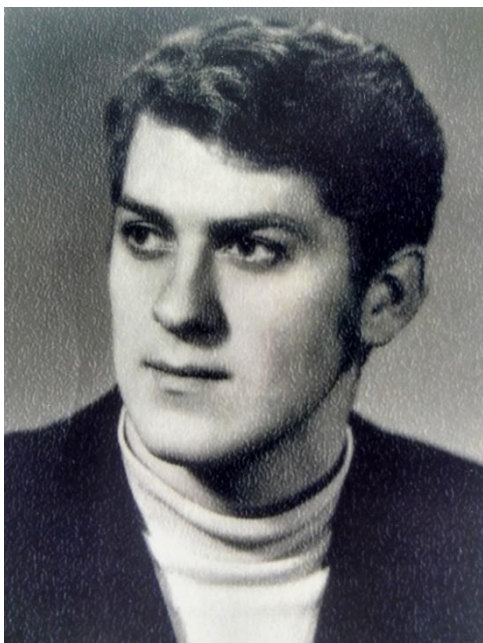
Evelin ja Uku, lasteaia lõpetamine

Kalle

Olev

Tiit

Veronika

Inna